

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍກຳມະສິດ

ຫມວດທີ 1 ວ່າດ້ວຍບົດບັນຍັດທົ່ວໄປ

ມາດຕາ 1 : ກຳມະສິດ.

ກຳມະສິດ ແມ່ນ ສິດອັນຄົບຖ້ວນ ແລະ ເດັດຂາດຂອງລັດ, ລວມໝູ່, ເອກະເທດ, ເອກະຊົນ ແລະ ສ່ວນຕົວໃນການຄອບຄອງ, ນຳໃຊ້, ໄດ້ຮັບໜາມາກຜົນ ແລະ ຊີ້ຂາດກ່ຽວກັບຊັບສິ່ງຂອງອັນໃດອັນ ໜຶ່ງ ໃນຂອບເຂດທີ່ກົດໝາຍໄດ້ກຳນົດໄວ້.

ມາດຕາ 2 : ຮູບກຳມະສິດ.

ກຳມະສິດມີ 5 ຮູບ ຄື :

- ກຳມະສິດຂອງລັດ;
- ກຳມະສິດລວມໝູ່;
- ກຳມະສິດເອກະເທດ;
- ກຳມະສິດເອກະຊົນ;
- ກຳມະສິດສ່ວນຕົວ.

ກຳມະສິດລວມໝູ່ ແບ່ງອອກເປັນກຳມະສິດຂອງສະຫະກອນ ແລະ ຂອງອົງການຈັດຕັ້ງລວມ ໝູ່ອື່ນໆ.

ລັດປົກປ້ອງກຳມະສິດດັ່ງກ່າວດ້ວຍກົດໝາຍ.

ຫມວດທີ 2
ວ່າດ້ວຍກຳມະສິດຂອງລັດ

ມາດຕາ 3 : ເຈົ້າກຳມະສິດຂອງຊັບສິ່ງຂອງ ຂອງລັດ.

ລັດເປັນເຈົ້າກຳມະສິດແຕ່ຜູ້ດຽວ ກ່ຽວກັບຊັບສິ່ງຂອງທັງຫມົດຂອງລັດ ແຕ່ຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວ ແມ່ນຢູ່ໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດ.

ອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດ ເປັນຜູ້ປະຕິບັດສິດຄອບຄອງ, ນຳໃຊ້, ໄດ້ຮັບຫມາກຜົນ ແລະ ຊື້ຂາດ, ອາດຈະມອບໃຫ້ອົງການຈັດຕັ້ງລວມຫມູ່ ຫລື ບຸກຄົນເຊົ່າຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນ ຕາມຂອບເຂດ ທີ່ກົດຫມາຍ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບວຽກງານ ແລະ ແຜນການຂອງລັດກໍໄດ້.

ມາດຕາ 4 : ເປົ້າຫມາຍກຳມະສິດຂອງລັດ

ກຳມະສິດຂອງລັດ ມີ 2 ປະເພດຄື :

ບັນດາພື້ນຖານວັດຖຸເຕັກນິກຂອງສັງຄົມ ທີ່ຂຶ້ນກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງລັດ ເຊັ່ນ: ໂຮງຈັກ ໂຮງ ງານ, ພາຫະນະຂົນສົ່ງທາງບົກ, ທາງນໍ້າ ແລະ ທາງອາກາດ, ພາຫະນະສື່ສານ, ໄປສະນີ, ທະນາຄານ, ວິສາຫະກິດ ແລະ ອື່ນໆທີ່ເປັນຂອງລັດ;

ບັນດາຊັບສິ່ງຂອງທີ່ໃຊ້ໃນການເຄື່ອນໄຫວຂອງກົງຈັກລັດ ເຊັ່ນ: ອາຄານ, ລົດ, ໂຕະ, ຕັ້ງ ແລະ ອື່ນໆ.

ສ່ວນທີ່ດິນ ພື້ນດິນ, ນໍ້າ, ປ່າໄມ້, ສັດນໍ້າ ແລະ ສັດປ່າທີ່ເປັນຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ເປັນກຳມະສິດຂອງວົງຄະນາຍາດແຫ່ງຊາດ ຊຶ່ງແມ່ນລັດເປັນຕົວແທນນັ້ນ ລັດອາດຈະມອບສິດຄອບ ຄອງ, ນຳໃຊ້, ໂອນ ແລະ ສິດສືບທອດໃຫ້ອົງການຈັດຕັ້ງອື່ນໆ, ຫົວໜ່ວຍເສດຖະກິດ ຫລື ບຸກຄົນກໍໄດ້.

ອົງການຈັດຕັ້ງອື່ນ, ຫົວໜ່ວຍເສດຖະກິດ ຫລື ບຸກຄົນນັ້ນອາດຈະທຳການໂອນ ຫລື ສືບທອດທີ່ ດິນກໍໄດ້ ແຕ່ບໍ່ໃຫ້ນຳອອກຊື້ຂາຍ.

ມາດຕາ 5 : ການໄດ້ມາເປັນກຳມະສິດຂອງລັດ.

- ກຳມະສິດຂອງລັດ ແມ່ນ ໄດ້ມາຈາກ
- ການຫັນປ່ຽນກຳມະສິດມາເປັນຂອງລັດ;
- ການກໍ່ສ້າງຂອງອົງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ວິສາຫະກິດຂອງລັດ;
- ການເກັບພາສີອາກອນຂອງລັດ;
- ການເຫມົາຊື້ຊັບສິ່ງຂອງດ້ວຍຄວາມຈຳເປັນ;
- ການຮິບຊັບສິ່ງຂອງ;
- ການໄດ້ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ບໍ່ມີເຈົ້າຂອງ;
- ການເກັບຂອງຕົກເຮັ່ງ;
- ການພົບເຫັນວັດຖຸທີ່ມີຄ່າ;

ການໄດ້ສັດທີ່ຂາດການຮັກສາ;
ການຊື້ ແລະ ການແລກປ່ຽນ;
ການມອບຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ລັດ;
ການສືບທອດມູນມໍຣະດົກ.

ມາດຕາ 6 : ລະບຽບການຊື້ຂາດກ່ຽວກັບຊັບສິ່ງຂອງຄົງທີ່ຂອງລັດ

ລະບຽບການມອບວິສາຫະກິດ, ອາຄານ, ສິ່ງທີ່ກໍ່ສ້າງ, ວັດຖຸປະກອນ ແລະ ຊັບສິ່ງຂອງ ອື່ນໆ ຂອງລັດ ຊຶ່ງເປັນຊັບສິ່ງຂອງຄົງທີ່ ຂອງອົງການຈັດຕັ້ງໜຶ່ງຂອງລັດ ໃຫ້ອົງການຈັດຕັ້ງອື່ນຂອງລັດນັ້ນ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍສະເພາະ.

ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ ບໍ່ອາດຈະມອບໃຫ້ບຸກຄົນໃດບຸກຄົນໜຶ່ງເປັນເຈົ້າກຳມະສິດ ໄດ້ ເວັ້ນເສຍແຕ່ ຊັບສິ່ງຂອງບາງຢ່າງ ທີ່ຂາຍໃຫ້ຕາມລະບຽບການທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ເທົ່ານັ້ນ.

ມາດຕາ 7 : ລະບຽບການຊື້ຂາດກ່ຽວກັບຊັບໝູນວຽນ ແລະ ຜະລິດຕະພັນ

ອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດເປັນຜູ້ຊື້ຂາດກ່ຽວກັບວັດຖຸດິບ, ວັດຖຸປະກອນ, ເງິນ ແລະ ຊັບໝູນວຽນ ອື່ນໆ ແລະ ຜະລິດຕະພັນປຸງແຕ່ງ ຢ່າງສອດຄ່ອງກັບຄຸນປະໂຫຍດຂອງມັນ ແລະ ຕາມແຜນການທີ່ໄດ້ ວາງອອກ.

ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດຈະມີສິດນຳໃຊ້ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເປັນກຳມະສິດຂອງລັດ ເພື່ອຫາຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ ຕົນເອງ.

ມາດຕາ 8 : ລະບຽບກ່ຽວກັບການຮິບຊັບສິ່ງຂອງ ຂອງລັດ

ວິສາຫະກິດ, ອາຄານ, ສິ່ງທີ່ກໍ່ສ້າງ, ວັດຖຸປະກອນ ແລະ ຊັບສິ່ງຂອງອື່ນໆທີ່ເປັນຊັບຄົງທີ່ຂອງ ອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດ ບໍ່ອາດຈະເອົາມາເປັນເບົ້າໝາຍຂອງການຄ້າປະກັນ ແລະ ບໍ່ອາດຈະຖືກຮິບ ຫລື ຍຶດຕາມການຮ້ອງຟ້ອງຂອງເຈົ້າໜີ້ໄດ້ ເວັ້ນເສຍແຕ່ພາຫະນະທາງດ້ານການເງິນ ແລະ ຊັບສິ່ງຂອງ ອື່ນໆທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍເທົ່ານັ້ນ.

ສຳລັບຊັບສິ່ງຂອງ ຂອງລັດທີ່ຢູ່ຕ່າງປະເທດ ກໍ່ໃຫ້ປະຕິບັດເຊັ່ນດຽວກັນກັບຊັບສິ່ງຂອງ ຂອງລັດ ທີ່ຢູ່ພາຍໃນປະເທດ.

ການທວງເອົາຊັບສິ່ງຂອງຂອງລັດຈາກຜູ້ທີ່ຄອບຄອງຢ່າງຜິດກົດໝາຍຢູ່ນັ້ນ ຈະດຳເນີນເວລາ ໃດກໍ່ໄດ້ ໂດຍບໍ່ມີອາຍຸຄວາມໃນການຮ້ອງຟ້ອງທາງແພ່ງ.

ຫມວດທີ 3
ວ່າດ້ວຍກຳມະສິດລວມຫມູ່

ມາດຕາ 9 : ເປົ້າຫມາຍກຳມະສິດຂອງສະຫະກອນ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງລວມຫມູ່ອື່ນໆ.

ກຳມະສິດຂອງສະຫະກອນ ຫລື ອົງການຈັດຕັ້ງລວມຫມູ່ອື່ນໆມີພາຫະນະການຜະລິດ ແລະ ຊັບສິ່ງຂອງອື່ນໆທີ່ຈຳເປັນສຳລັບການປະຕິບັດໜ້າທີ່ວຽກງານຂອງຕົນ ເຊັ່ນ ເຄື່ອງຈັກ, ພາຫະນະຂົນສົ່ງ, ລົດດູດ, ລົດໂຖ, ສັດ, ອາຄານ, ສິ່ງທີ່ກຳສ້າງ, ວິສາຫະກິດ, ເຮືອນພັກຜ່ອນ, ທຶນຄົງທີ່, ທຶນຫມູນວຽນ ແລະ ອື່ນໆ.

ມາດຕາ 10 : ເນື້ອໃນຂອງກຳມະສິດຂອງສະຫະກອນ ຫລື ອົງການຈັດຕັ້ງລວມຫມູ່ອື່ນໆ.

ສະຫະກອນ ຫລື ອົງການຈັດຕັ້ງລວມຫມູ່ອື່ນໆມີສິດຄອບຄອງ, ນຳໃຊ້, ໄດ້ຮັບຫມາກຜົນ ແລະ ຊື້ຂາດກ່ຽວກັບຊັບສິ່ງຂອງຊຶ່ງເປັນກຳມະສິດຂອງຕົນ ໃນຂອບເຂດທີ່ກົດຫມາຍໄດ້ກຳນົດໄວ້ ແລະ ປະຕິບັດສິດດັ່ງກ່າວໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບກົດລະບຽບຂອງຕົນ.

ສິດຊື້ຂາດກ່ຽວກັບຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນ ແມ່ນມອບໃຫ້ສະຫະກອນ ຫລື ອົງການຈັດຕັ້ງລວມຫມູ່ອື່ນໆ ເປັນຜູ້ປະຕິບັດຢ່າງເປັນເອກະລາດ ແລະ ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດຈະສາມາດຊື້ຂາດກ່ຽວກັບຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວໄດ້.

ມາດຕາ 11 : ການໄດ້ມາເປັນກຳມະສິດຂອງສະຫະກອນ ຫລື ອົງການຈັດຕັ້ງລວມຫມູ່ອື່ນໆ.

ກຳມະສິດຂອງສະຫະກອນ ຫລື ອົງການຈັດຕັ້ງລວມຫມູ່ອື່ນໆແມ່ນໄດ້ມາຈາກ:

ການປະກອບສ່ວນທາງດ້ານຊັບສິ່ງຂອງ ຂອງສະມາຊິກແຕ່ລະຄົນ;

ການຜະລິດ ແລະ ການບໍລິການ;

ການຊື້ ແລະ ການແລກປ່ຽນ;

ການຊ່ວຍເຫລືອທາງດ້ານວັດຖຸ ແລະ ການເງິນຂອງລັດ, ອົງການຈັດຕັ້ງອື່ນໆ ແລະ ບຸກຄົນ ແລະ ອື່ນໆ.

ມາດຕາ 12 : ການນຳໃຊ້ທີ່ດິນທີ່ຂຶ້ນກັບສິດຂອງສະຫະກອນ ຫລື ອົງການຈັດຕັ້ງລວມຫມູ່ອື່ນໆ.

ສະຫະກອນ ຫລື ອົງການຈັດຕັ້ງລວມຫມູ່ອື່ນໆ ຕ້ອງນຳໃຊ້ທີ່ດິນຊຶ່ງຕົນໄດ້ຄອບຄອງນັ້ນຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ຖ້າຫາກບໍ່ນຳໃຊ້ໃຫ້ເປັນຜົນປະໂຫຍດແລ້ວ ສະຫະກອນ ຫລື ອົງການຈັດຕັ້ງລວມຫມູ່ກໍຈະໄດ້ຖືກປັບໃຫມຕາມລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ນຳໃຊ້ທີ່ດິນກະສິກຳ ຫລື ລັດອາດຈະຖອດເອົາທີ່ດິນຄືນ ແລະ ມອບໃຫ້ຫົວໜ່ວຍເສດຖະກິດອື່ນ ຫລື ບຸກຄົນອື່ນນຳໃຊ້ກໍໄດ້ ແຕ່ລັດຈະບໍ່ໄດ້ໃຊ້ແທນຄ່າໃດໆໃຫ້ທັງສິ້ນ.

ມາດຕາ 13 : ລະບຽບກ່ຽວກັບການຮັບຊັບສິ່ງຂອງສະຫະກອນ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງລວມຫມູ່ອື່ນໆ.

ອາຄານ, ການກໍ່ສ້າງ, ລົດດູດ, ລົດໄຖ, ພາຫະນະຂົນສົ່ງ ແລະ ຊັບສິ່ງຂອງອື່ນໆທີ່ເປັນຊັບຄົງທີ່ ຂອງສະຫະກອນ ຫລື ອົງການຈັດຕັ້ງລວມຫມູ່ອື່ນໆ ບໍ່ອາດຈະຖືກຮັບໄດ້ເວັ້ນເສັ້ງແຕ່ພາຫະນະທາງ ດ້ານການເງິນ ແລະ ຊັບສິ່ງຂອງອື່ນໆທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍເທົ່ານັ້ນ.

ຫມວດທີ 4

ວ່າດ້ວຍກຳມະສິດເອກະເທດ, ກຳມະສິດເອກະຊົນ ແລະ ກຳມະສິດສ່ວນຕົວ

ມາດຕາ 14 : ເປົ້າໝາຍກຳມະສິດເອກະເທດ.

ກຳມະສິດເອກະເທດມີ ພາຫະນະການຜະລິດ, ຜະລິດຕະພັນ ແລະ ສິນຄ້າ ຊຶ່ງເປັນກຳມະສິດ ສ່ວນບຸກຄົນຂອງເຈົ້າຊັບນ້ອຍ : ຊາວກະສິກອນ, ນາຍຊ່າງ, ຊາວທັດຖະກອນ ແລະອື່ນໆ.

ມາດຕາ 15 : ສິດ ແລະ ພັນທະຂອງເຈົ້າກຳມະສິດເອກະເທດ.

ເຈົ້າກຳມະສິດເອກະເທດມີສິດດຳເນີນການຜະລິດ, ການບໍລິການ ແລະ ຈຳໜ່າຍຜະລິດຕະ ພັນຂອງຕົນຢ່າງເສລີຖືກກົດໝາຍ.

ເຈົ້າກຳມະສິດເອກະເທດ ຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍ, ນະໂຍບາຍເສດຖະກິດ ແລະ ນະ ໂຍບາຍອື່ນໆຂອງລັດ, ມີພັນທະເສັ້ງພາສີໃຫ້ລັດຢ່າງຄົບຖ້ວນ.

ມາດຕາ 16 : ເປົ້າໝາຍກຳມະສິດເອກະຊົນ.

ກຳມະສິດເອກະຊົນມີພາຫະນະການຜະລິດ, ຜະລິດຕະພັນ, ສິນຄ້າ ແລະ ທຶນຮອນໃນການດຳ ເນີນທຸລະກິດຂອງຫົວໜ່ວຍເສດຖະກິດທີ່ເປັນກຳມະສິດສ່ວນບຸກຄົນຂອງເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດ ເພື່ອ ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການສ້າງສາພັດທະນາປະເທດຊາດ ແລະ ປົວແປງຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາ ຊົນ.

ຫົວໜ່ວຍເສດຖະກິດນີ້ເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ແກ້ໄຂບັນຫາການຜະລິດທຸລະກິດ, ຮັບຜິດຊອບ ຕໍ່ລາຍຮັບ, ລາຍຈ່າຍ, ກຳໄລ ຫລື ການຫລຸບທຶນດ້ວຍຕົນເອງ.

ມາດຕາ 17 : ສິດ ແລະພັນທະຂອງຫົວໜ່ວຍເສດຖະກິດເອກະຊົນ.

ຫົວໜ່ວຍເສດຖະກິດເອກະຊົນ ມີສິດດຳເນີນການຜະລິດ-ທຸລະກິດ, ການກໍ່ສ້າງ, ການຂົນສົ່ງ, ການຄ້າ, ການບໍລິການ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວເຮັດສັນຍາຕ່າງໆ, ນຳໃຊ້ເງິນຕາເພື່ອສັ່ງຊື້ວັດຖຸດິບ, ວັດ ຖຸປະກອນ ແລະ ອື່ນໆຈາກຕ່າງປະເທດ, ຈຳໜ່າຍຜະລິດຕະພັນຂອງຕົນຢ່າງເສລີຖືກກົດໝາຍ, ຮ່ວມ ມີທຸລະກິດຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ.

ຫົວໜ່ວຍເສດຖະກິດດັ່ງກ່າວຕ້ອງດຳເນີນການຜະລິດທຸລະກິດ ຕາມຂອບເຂດທະບຽນວິສາ

ທະກິດຂອງຕົນ, ນອກຈາກນີ້ຍັງຈະໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດຫມາຍ, ນະໂຍບາຍເສດຖະກິດ ແລະ ນະໂຍບາຍອື່ນໆຂອງລັດຢ່າງເຂັ້ມງວດ, ມີພັນທະເສັຽພາສີໃຫ້ລັດຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ຖືບັນຊີໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມກົດຫມາຍການບັນຊີ.

ມາດຕາ 18 : ການຮັບຮູ້ສິດເປັນເຈົ້າຂອງຫົວໜ່ວຍເສດຖະກິດເອກະຊົນ

ຫົວໜ່ວຍເສດຖະກິດເອກະຊົນ ມີຖານະນິຕິບຸກຄົນ.
ລັດຮັບຮູ້ສິດກ່ຽວກັບກຳມະສິດໃນຊັບສິ່ງຂອງຕ່າງໆ ຂອງຫົວໜ່ວຍເສດຖະກິດເອກະຊົນ.
ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດຈະລະເມີດສິດຂອງຫົວໜ່ວຍເສດຖະກິດນີ້ໄດ້.

ມາດຕາ 19 : ມາດຕະການຕໍ່ຫົວໜ່ວຍເສດຖະກິດເອກະຊົນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຫົວໜ່ວຍເສດຖະກິດເອກະຊົນ ຫາກໄດ້ດຳເນີນການຜະລິດທຸລະກິດ ນອກວັດຖຸປະສົງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດລະບຽບຂອງຕົນ ຫລື ໄດ້ລະເມີດລະບຽບການເຊັ່ນ ບໍ່ຖືບັນຊີຕາມກົດຫມາຍການບັນຊີ, ບໍ່ເສັຽຄ່າທຳນຽມຕາມກຳນົດເວລາ, ປອມແປງ ຫລື ມອບໃບທະບຽນວິສາຫະກິດໃຫ້ບຸກຄົນອື່ນຢືມ ຫລື ເຊົ່າແລ້ວເຈົ້າຂອງຫົວໜ່ວຍເສດຖະກິດນັ້ນ ກໍຈະໄດ້ຖືກປະຕິບັດມາດຕະການທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບກ່ຽວກັບການຂຶ້ນທະບຽນວິສາຫະກິດເອກະຊົນ.

ມາດຕາ 20 : ເປົ້າຫມາຍກຳມະສິດສ່ວນຕົວ.

ກຳມະສິດສ່ວນຕົວມີ ເຄື່ອງໄຊ້ສອຍ, ສິ່ງຂອງຊົມໄຊ້ສ່ວນຕົວ, ສິ່ງຂອງອຳນວຍຄວາມສະດວກ, ເຮືອນຢູ່, ເຄື່ອງເຮືອນ, ສັດລ້ຽງຕ່າງໆ ແລະ ລາຍໄດ້ອື່ນໆ.

ມາດຕາ 21 : ເນື້ອໃນຂອງກຳມະສິດສ່ວນຕົວ.

ເຈົ້າກຳມະສິດ ມີສິດຄອບຄອງ, ນຳໃຊ້, ໄດ້ຮັບຫມາກຜົນ ແລະ ຊື້ຂາດກ່ຽວກັບຊັບສິ່ງຂອງ ແລະ ລາຍໄດ້ຂອງຕົນຕາມຄວາມຕ້ອງການ ແຕ່ຈະນຳໃຊ້ຊັບສິ່ງຂອງ ຂອງຕົນໄປທຳລາຍຜົນປະໂຫຍດທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດຫມາຍຂອງລັດ, ລວມທຸ່ມ ແລະ ຂອງບຸກຄົນອື່ນນັ້ນແມ່ນບໍ່ໄດ້.

ມາດຕາ 22 : ການຈັບຈອງທີ່ດິນໄວ້ລ້າໆ.

ບຸກຄົນຜູ້ໃດຫາກໄດ້ຈັບຈອງທີ່ດິນໄວ້ລ້າໆ ໂດຍບໍ່ທຳການບຸກເບີກ ຫລື ຜະລິດແຕ່ຢ່າງໃດ ບຸກຄົນຜູ້ນັ້ນກໍຈະໄດ້ຖືກປັບໃຫມຕາມລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການນຳໃຊ້ທີ່ດິນກະສິກຳ ຫລື ລັດອາດຈະໂອນເອົາທີ່ດິນນັ້ນໃຫ້ບຸກຄົນອື່ນນຳໃຊ້ ໂດຍບໍ່ມີການທົດແທນຄ່າຄືນໃຫ້ແຕ່ຢ່າງໃດ.

ມາດຕາ 23 : ການຮີບ ແລະ ການຍຶດຊັບສິ່ງຂອງ ຂອງເອກະເທດ, ເອກະຊົນ ແລະ ຂອງສ່ວນຕົວ.

ຊັບສິ່ງຂອງ ຂອງເອກະເທດ, ເອກະຊົນ ແລະ ຂອງສ່ວນຕົວອາດຈະຮີບ ຫລື ຍຶດໄດ້. ແຕ່ສະບຽງອາຫານ, ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ, ເຄື່ອງໄຊ້ສອຍ, ສັດລ້ຽງ ທີ່ຈຳເປັນສຳລັບການເປັນຢູ່ຂອງບຸກຄົນທີ່ເປັນລູກ

ຫນີ້ ແລະ ຂອງຜູ້ທີ່ຢູ່ໃຕ້ຄວາມດູແລຂອງຜູ້ກຸ່ງວນີ້ ແລະ ຊັບສິ່ງຂອງອື່ນໆຕາມບັນຊີທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນກົດ
ຫມາຍອາຍານັ້ນ ບໍ່ອາດຈະຮິບໄດ້.

**ມາດຕາ 24 : ກຳມະສິດສ່ວນຕົວຂອງສະມາຊິກຄອບຄົວສະຫະກອນ ຫລື ອົງການຈັດຕັ້ງລວມຫມູ່
ອື່ນໆ.**

ກຳມະສິດສ່ວນຕົວຂອງສະມາຊິກຄອບຄົວສະຫະກອນ ຫລື ອົງການຈັດຕັ້ງລວມຫມູ່ອື່ນໆ ມີ
ລາຍໄດ້ສ່ວນຕົວຈາກການອອກແຮງງານຂອງສະມາຊິກຄອບຄົວສະຫະກອນ ແລະ ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ສະ
ມາຊິກນັ້ນຫາມາໄດ້ດ້ວຍຕົນເອງ ຫລື ໄດ້ຮັບຕາມການສືບທອດມູນມໍຣະດົກ ຫລື ຕາມການມອບຊຶ່ງບໍ່
ໄດ້ມອບເຂົ້າເປັນກຳມະສິດຂອງສະຫະກອນ ຫລື ອົງການຈັດຕັ້ງລວມຫມູ່ອື່ນໆນັ້ນ.

ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເປັນກຳມະສິດສະເພາະຂອງສະຫະກອນ ຫລື ອົງການຈັດຕັ້ງລວມຫມູ່ອື່ນໆ ຕາມ
ລະບຽບທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ນັ້ນ ບໍ່ອາດຈະເອົາມາເປັນກຳມະສິດສ່ວນຕົວ ຂອງສະມາຊິກຄອບຄົວສະຫະກອນ
ຫລື ອົງການຈັດຕັ້ງລວມຫມູ່ອື່ນໆໄດ້.

ມາດຕາ 25 : ກຳມະສິດລວມ.

ຊັບສິ່ງຂອງໃດຫນຶ່ງອາດຈະເປັນກຳມະສິດລວມ ລະຫວ່າງອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດ ຫລື ລວມ
ຫມູ່ດ້ວຍກັນ, ລະຫວ່າງອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດ ຫລື ລວມຫມູ່ກັບບຸກຄົນ ແລະ ລະຫວ່າງບຸກຄົນດ້ວຍ
ກັນ ເຊັ່ນ ວິສາຫະກິດ, ອາຄານ, ເຮືອນ, ຮົ່ວ, ເດີນ.

ເຈົ້າກຳມະສິດລວມ ມີສິດຄອບຄອງ, ນຳໃຊ້ຊັບສິ່ງຂອງຮ່ວມກັນ, ໄດ້ຮັບຫມາກຜົນ ແລະ ຊື້
ຂາດດ້ວຍການຕົກລົງເຫັນດີນຳກັນ, ແຕ່ລະຄົນຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຮ່ວມກັນ ໃນການເສັງພາສີ, ການປົກ
ປັກຮັກສາ, ການສ້ອມແປງ, ຫນີ້ສິນ ແລະ ການໃຊ້ຈ່າຍອື່ນໆ.

ເຈົ້າກຳມະສິດລວມແຕ່ລະຄົນ ມີສິດຮ້ອງຂໍແຍກພູດຂອງຕົນອອກຈາກກຳມະສິດລວມດ້ວຍ
ການຕົກລົງເຫັນດີນຳກັນ. ຖ້າວ່າຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເປັນກຳມະສິດລວມນັ້ນ ຫາກບໍ່ສາມາດຕັດແຍກອອກ
ຈາກກັນໄດ້ ກໍໃຫ້ທົດແທນຕາມມູນຄ່າຂອງພູດທີ່ຢາກຕັດແຍກອອກນັ້ນກໍໄດ້.

ມາດຕາ 26 : ສິນສົມສ້າງ.

ສິນສົມສ້າງຂອງຄູ່ຜົວເມັງ ແມ່ນ ຊັບສົມບັດທີ່ຄູ່ຜົວເມັງນັ້ນສ້າງສາ ແລະ ຫາມາໄດ້ໃນເວລາ
ເປັນຜົວເມັງນຳກັນ ເວັ້ນເສັງແຕ່ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເປັນເຄື່ອງໃຊ້ສ່ວນຕົວ ຊຶ່ງບໍ່ມີມູນຄ່າສູງ.

ຜົວເມັງແຕ່ລະຄົນມີສິດເທົ່າທຽມກັນ ກຸ່ງວກັບສິນສົມສ້າງໂດຍບໍ່ຂຶ້ນກັບວ່າ ຈະແມ່ນຜົວ ຫລື
ເມັງເປັນຜູ້ຫາຊັບສົມບັດນັ້ນມາໄດ້.

ຈະບໍ່ຖືວ່າເປັນສິນສົມສ້າງ ສຳລັບຊັບສົມບັດທີ່ເປັນຂອງຜົວ ຫລື ເມັງທີ່ໄດ້ມາກ່ອນການ
ແຕ່ງດອງ ຫລື ທີ່ໄດ້ຮັບຈາກການສືບທອດມູນມໍຣະດົກ ຫລື ຈາກການມອບຊັບສິ່ງທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃຫ້ເປັນ ຂອງ
ຜົວ ຫລື ເມັງ ສະເພາະໃນເວລາເປັນຜົວເມັງກັນນັ້ນ.

ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ໄດ້ນຳໃຊ້ເປັນສ່ວນຕົວ ເຊັ່ນເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ ແລະ ເຄື່ອງໃຊ້ສະເພາະອື່ນໆ ເຖິງວ່າ

ຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ມາໃນເວລາເປັນຜົວເມັງກັນນັ້ນກໍຕາມ ຈະບໍ່ຖືວ່າເປັນສິນສົມສ້າງ ເວັ້ນ
ເສັງແຕ່ວັດຖຸທີ່ມີຄ່າ ເຊັ່ນ: ເພັດນິນຈິນດາ, ຄຳ, ເຄື່ອງເອ້ທີ່ມີຄ່າອື່ນໆ.

ມາດຕາ 27 : ການແບ່ງປັນສິນສົມສ້າງ.

ສິນສົມສ້າງຈະໄດ້ແບ່ງປັນກັນ ພາຍຫລັງທີ່ຜົວເມັງນັ້ນໄດ້ຢ່າຮ້າງກັນ. ໃນກໍລະນີທີ່ຜົວເມັງຫາກ
ໄດ້ແຍກກັນຢູ່ ຫລື ຜົວ ຫລື ເມັງຫາກໄດ້ລັກເອົາສິນສົມສ້າງໄປນຳໃຊ້ໃນທາງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ຫລື ບໍ່ມີ
ຄວາມບໍລິສຸດໃຈຕໍ່ສິນສົມສ້າງນັ້ນ ອາດຈະແບ່ງປັນສິນສົມສ້າງໃນເວລາທີ່ບໍ່ທັນໄດ້ຢ່າຮ້າງກັນກໍໄດ້.

ຜົວ ແລະ ເມັງຈະໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງປັນສິນສົມສ້າງທີ່ກັນໃນກໍລະນີທົ່ວໄປ.

ຖ້າວ່າຜົວ ຫລື ເມັງ ຫາກເປັນຜູ້ມີຄວາມຜິດຕໍ່ສາຍ ຜົວເມັງ ຫລື ຕໍ່ສິນສົມສ້າງແລ້ວ ຝ່າຍທີ່ຜິດ
ນັ້ນ ກໍຈະໄດ້ຮັບພຽງແຕ່ ໜຶ່ງສ່ວນສາມ ຂອງສິນສົມສ້າງເທົ່ານັ້ນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ລູກຍັງບໍ່ທັນເຖິງກະສຽນອາຍຸຫາກໄດ້ຢູ່ນຳຜູ້ໃດ ຜູ້ນັ້ນອາດຈະໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງປັນ
ຫລາຍກ່ວາ ໂດຍແມ່ນສານຈະເປັນຜູ້ຕັດສິນ.

ຫມວດທີ 5

ວ່າດ້ວຍການໄດ້ ແລະ ການສິ້ນສຸດກຳມະສິດ

ມາດຕາ 28 : ການໄດ້ມາເປັນກຳມະສິດ.

ການໄດ້ມາເປັນກຳມະສິດ ແມ່ນ ເກີດຂຶ້ນນັບແຕ່ເວລາທີ່ໄດ້ມອບ ຫລື ໄດ້ຮັບຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນ
ໂດຍຖືກຕ້ອງຕາມກົດຫມາຍ. ກຳມະສິດອາດຈະໄດ້ມາຕາມສັນຍາກ່ອນການມອບ ຫລື ການຮັບຊັບສິ່ງ
ຂອງນັ້ນກໍໄດ້.

ຖ້າວ່າສັນຍາມອບຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ບຸກຄົນອື່ນ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຫາກຍັງຈະຕ້ອງໄດ້ຂຶ້ນທະບຽນ
ແລ້ວ ກຳມະສິດ ແມ່ນໄດ້ມານັບແຕ່ເວລາທີ່ໄດ້ຂຶ້ນທະບຽນເປັນຕົ້ນໄປ ເຖິງວ່າຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນ ຈະໄດ້
ມອບໃຫ້ແກ່ກັນແລ້ວກໍຕາມ.

ມາດຕາ 29 : ການມອບຊັບສິ່ງຂອງ.

ການມອບຊັບສິ່ງຂອງ ແມ່ນ ການເອົາຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ອົງການຈັດຕັ້ງ ຫລື ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງຊຶ່ງເອີ້ນ
ວ່າຜູ້ຮັບ.

ການມອບຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ຜູ້ຂົນສົ່ງ ຫລື ໄປສະນີ ເພື່ອສົ່ງໄປໃຫ້ຜູ້ຮັບ ແລະ ການມອບເອກະ
ສານຂົນສົ່ງສິນຄ້າ ຫລື ເຄື່ອງບັນທຸກຕ່າງໆນັ້ນກໍຈະຖືວ່າເປັນການມອບຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ຜູ້ຮັບແລ້ວ.

ມາດຕາ 30 : ການຄອບຄອງທີ່ຖືກກົດຫມາຍ.

ການຄອບຄອງທີ່ຖືກກົດຫມາຍ ແມ່ນ ການຄອບຄອງຊັບສິ່ງຂອງໂດຍບຸກຄົນໃດບຸກຄົນໜຶ່ງ ທີ່
ຖືກຕ້ອງຕາມລະບຽບຫລັກການໄດ້ກຳນົດໄວ້. ສຳລັບຊັບສິ່ງທີ່ ຊຶ່ງຕ້ອງໄດ້ຂຶ້ນທະບຽນນັ້ນກໍຈະໃຫ້ບຸກ

ຄົນທີ່ມີຊື່ໃນໃບທະບຽນເປັນຜູ້ຄອບຄອງ ຫລື ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບສິດຈາກຜູ້ກ່ຽວເປັນຜູ້ຄອບຄອງ.

ມາດຕາ 31 : ການຄອບຄອງວັດຖຸສິ່ງຂອງຕາມການອະນຸຍາດພິເສດ.

ວັດຖຸສິ່ງຂອງບາງປະເພດເຊັ່ນ: ອາວຸດ, ທາດເບື້ອ, ບາງທາດໂລຫະທີ່ມີຄ່າຈະໃຫ້ບຸກຄົນໃດບຸກຄົນໜຶ່ງຄອບຄອງໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອຫາກໄດ້ຮັບອະນຸຍາດພິເສດ ຈາກອົງການທີ່ມີສິດ ອຳນາດກ່ຽວຂ້ອງເທົ່ານັ້ນ.

ມາດຕາ 32 : ລະບຽບການກ່ຽວກັບການມອບວັດຖຸບູຮານ ແລະ ສິ່ງທີ່ກໍ່ສ້າງສິນລະປະວັນນະກຳ ໃຫ້ບຸກຄົນອື່ນ.

ວັດຖຸບູຮານ ຫລື ສິ່ງທີ່ກໍ່ສ້າງສິນລະປະວັນນະກຳນັ້ນ ຈະຂາຍ ຫລື ມອບໃຫ້ບຸກຄົນອື່ນໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອຫາກໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກອົງການປົກປັກຮັກສາບູຮານວັດຖຸເທົ່ານັ້ນ. ລັດເປັນຜູ້ມີບູລິມະສິດໃນການຊື້ວັດຖຸບູຮານເຫລົ່ານັ້ນກ່ອນຜູ້ອື່ນ.

ການຂາຍ ຫລື ການມອບວັດຖຸບູຮານດັ່ງກ່າວໃຫ້ບຸກຄົນອື່ນທີ່ຂັດກັບວັກເທິງນີ້ຈະຖືວ່າເປັນໂມຄະ ແລະ ຈະໄດ້ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການຂອງສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະ.

ມາດຕາ 33 : ການສູນຫາຍ ຫລື ການເປ່ເພຂອງຊັບສິ່ງຂອງ ໂດຍເຫດບັງເອີນ ຫລື ເຫດສຸດວິໄສ ໃນເວລາມອບ.

ການສູນຫາຍ ຫລື ການເປ່ເພຂອງຊັບສິ່ງຂອງໂດຍເຫດບັງເອີນ ຫລື ເຫດສຸດວິໄສໃນເວລາມອບຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນ ແມ່ນ ເລື່ອງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນເວລາມອບຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ກັນ ຊຶ່ງບໍ່ເປັນຄວາມຜິດຂອງຜູ້ມອບ, ຜູ້ຂົນສົ່ງ ຫລື ຜູ້ຮັບ. ໃນກໍລະນີທີ່ເກີດມີການສູນຫາຍ ຫລື ການເປ່ເພໂດຍເຫດບັງເອີນ ຫລື ເຫດສຸດວິໄສນັ້ນ ບຸກຄົນທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງກຳມະສິດຊັບສິ່ງຂອງໃນເວລານັ້ນ ຈະເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບເອົາເອງ ຕໍ່ຜົນເສຍຫາຍດັ່ງກ່າວຖ້າວ່າສັນຍາຫາກບໍ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ຢ່າງອື່ນ.

ຖ້າວ່າຜູ້ມອບ, ຜູ້ຂົນສົ່ງ ຫລື ຜູ້ຮັບຊັບສິ່ງຂອງຫາກໄດ້ເຮັດຊັກຊ້າໃນການມອບ, ຂົນສົ່ງ ຫລື ຮັບ ແລ້ວຜູ້ກ່ຽວກໍຈະໄດ້ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການສູນຫາຍ ຫລື ເປ່ເພທີ່ເນື່ອງຈາກເຫດບັງເອີນ ຫລື ເຫດ ສຸດວິໄສນັ້ນ.

ມາດຕາ 34 : ກຳມະສິດກ່ຽວກັບຫມາກຜົນ ແລະ ລາຍໄດ້.

ຫມາກຜົນ, ລາຍໄດ້ທີ່ໄດ້ມາຈາກຊັບສິ່ງຂອງໃດໜຶ່ງ ກໍຈະເປັນຂອງເຈົ້າກຳມະສິດກ່ຽວກັບຊັບສິ່ງຂອງເຫລົ່ານັ້ນ ຖ້າວ່າກົດຫມາຍ ຫລື ສັນຍາຫາກບໍ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ຢ່າງອື່ນ.

ມາດຕາ 35 : ກຳມະສິດກ່ຽວກັບມູນມໍຣະດົກ.

ມູນມໍຣະດົກທີ່ຜູ້ສືບທອດໄດ້ຮັບຈາກການສືບທອດຕາມກົດຫມາຍ ຫລື ຕາມພິໄນກຳນັ້ນ ແມ່ນເປັນກຳມະສິດຂອງຜູ້ສືບທອດ ນັບແຕ່ເວລາທີ່ໄດ້ຮັບເອົາມູນມໍຣະດົກເປັນຕົ້ນໄປ.

ໃນກໍລະນີ ທີ່ບໍ່ມີຜູ້ສືບທອດແລ້ວ ມູນມໍຣະດົກທັງຫມົດກໍຈະຕົກທອດມາເປັນຂອງລັດ ເວັ້ນເສຍ ແຕ່ມູນມໍຣະດົກນັ້ນ ຫາກເປັນຂອງພິຊຸ ສາມະເນນ ຊຶ່ງໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນມາດຕາ 23 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການສືບທອດມູນມໍຣະດົກ.

ມາດຕາ 36 : ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ບໍ່ມີເຈົ້າຂອງ.

ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ບໍ່ມີເຈົ້າຂອງ ແມ່ນ ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເຈົ້າກຳມະສິດໄດ້ຖອນສິດຄອບຄອງຊັບສິ່ງຂອງ ຫລື ໄດ້ເສັງສິດຄອບຄອງຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນ ຍ້ອນກຳນົດເວລາຂອງອາຍຸຄວາມໃນການຮ້ອງຟ້ອງໄດ້ຫມົດ ໄປ ຫລື ທີ່ບໍ່ຮູ້ແຈ້ງວ່າບຸກຄົນຜູ້ໃດເປັນເຈົ້າກຳມະສິດ.

ມີແຕ່ອົງການການເງິນເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງມີສິດສະເໜີໃຫ້ສານຕັດສິນເອົາຊັບສິ່ງຂອງ ທີ່ບໍ່ມີເຈົ້າຂອງ ນັ້ນເປັນກຳມະສິດຂອງລັດ. ຖ້າວ່າຊັບສິ່ງຂອງຫາກເປັນຂອງຄອບຄົວສະມາຊິກສະຫະກອນທີ່ໄດ້ຖອນ ຫລື ເສັງສິດນັ້ນ ຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວ ກໍຈະຕົກເປັນກຳມະສິດຂອງສະຫະກອນ ບ່ອນທີ່ຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຕັ້ງ ຢູ່.

ມາດຕາ 37 : ວິທີປະຕິບັດກ່ຽວກັບຊັບສິ່ງຂອງທີ່ບໍ່ມີເຈົ້າຂອງ.

ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າບໍ່ມີເຈົ້າຂອງນັ້ນ ຈະມອບເຂົ້າບັນຊີຊັບສິ່ງຂອງຂອງລັດ.

ພາຍຫລັງທີ່ຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວຫາກໄດ້ມອບໃຫ້ລັດແລ້ວເຈົ້າກຳມະສິດກໍຍັງມີສິດຍື່ນຄຳຮ້ອງ ຟ້ອງຕໍ່ສານ ເພື່ອທວງເອົາຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຄືນ ຫລື ຮ້ອງຂໍເອົາການໃຊ້ແທນຄ່າເສັງຫາຍ ຖ້າວ່າກຳນົດເວ ລາຂອງອາຍຸຄວາມໃນການຮ້ອງຟ້ອງທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນມາດຕາ 35 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍຂໍ້ຜູກພັນໃນ ສັນຍາຫາກຍັງບໍ່ທັນຫມົດ.

ມາດຕາ 38 : ການເກັບຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຕົກເຮັ່ງ.

ຜູ້ທີ່ເກັບຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຕົກເຮັ່ງບໍ່ວ່າຢູ່ໃນສະຖານທີ່ໃດ ກໍມີພັນທະແຈ້ງໃຫ້ບຸກຄົນທີ່ໄດ້ເຮັດ ຊັບ ສິ່ງຂອງທີ່ຕົກເຮັ່ງນັ້ນຊາບໃນທັນໃດ ຖ້າຫາກຮູ້ຕົວບຸກຄົນນັ້ນ ແລະ ສິ່ງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເກັບໄດ້ນັ້ນຄືນໃຫ້ຜູ້ ກ່ຽວ ຫລື ແຈ້ງໃຫ້ຊາບກ່ຽວກັບການເກັບຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຕົກເຮັ່ງ ແລະ ມອບຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວໃຫ້ເຈົ້າ ຫນ້າທີ່ຕຳຫລວດ ຫລື ນາຍບ້ານຮັກສາ ຫລື ມອບໃຫ້ຄະນະອຳນວຍການວິສາຫະກິດ ຫລື ສຳນັກງານທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງຮັກສາໄວ້ ຖ້າວ່າຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຕົກເຮັ່ງນັ້ນຫາກໄດ້ພົບເຫັນ ຫລື ເກັບໄດ້ຢູ່ວິສາຫະກິດ ຫລື ສຳ ນັກງານນັ້ນ.

ໃນບາງກໍລະນີ ອາດຈະມອບຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຕົກເຮັ່ງນັ້ນໃຫ້ເປັນກຳມະສິດຂອງຜູ້ທີ່ເກັບໄດ້ ຫລື ອາດຈະມອບໃຫ້ເປັນກຳມະສິດຂອງລັດ ໂດຍບໍ່ມີການທົດແທນກໍໄດ້ ຖ້າວ່າຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຊັບສິ່ງຂອງ ຫາກບໍ່ໄດ້ທັກທວງເອົາຄືນພາຍໃນກຳນົດເວລາທີ່ກຳນົດ ນັບແຕ່ມື້ທີ່ຜູ້ເກັບໄດ້ແຈ້ງເປັນຕົ້ນໄປ.

ມາດຕາ 39 : ການທົດແທນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃຫ້ຜູ້ທີ່ເກັບຊັບສິ່ງຂອງຕົກເຮັ່ງ.

ຜູ້ເກັບໄດ້ ແລະ ຜູ້ທີ່ສິ່ງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຕົກເຮັ່ງຄືນກໍມີສິດໄດ້ຮັບການທົດແທນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການ ຮັກສາ ແລະ ການມອບຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຕົກເຮັ່ງນັ້ນຄືນໃຫ້ຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເດີມ. ໃນກໍລະນີທີ່ຊັບສິ່ງຂອງຕົກ

ຕົກເຮັ່ງນັ້ນ ຫາກໄດ້ມອບໃຫ້ເປັນກຳມະສິດຂອງລັດແລ້ວ ກໍແມ່ນໃຫ້ອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເປັນຜູ້ທົດແທນ.

ຜູ້ທີ່ເກັບຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຕົກເຮັ່ງກໍມີສິດຮຽກຮ້ອງເອົາລາງວັນຢ່າງຫລາຍບໍ່ໃຫ້ເກີນ ສິບຫ້າສ່ວນ ຮ້ອຍ ຂອງມູນຄ່າຂອງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຕົກເຮັ່ງ ຈາກຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງ ຫລື ບຸກຄົນທີ່ມີສິດຮັບເອົາຊັບສິ່ງ ຂອງທີ່ຕົກເຮັ່ງນັ້ນ.

ໃນກໍລະນີ ທີ່ຜູ້ເກັບຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຕົກເຮັ່ງຫາກບໍ່ໄດ້ແຈ້ງໃນທັນໃດແລ້ວ ຜູ້ເກັບໄດ້ນັ້ນກໍຈະບໍ່ ໄດ້ຮັບລາງວັນແຕ່ຢ່າງໃດ.

ມາດຕາ 40 : ສັດຊຶ່ງຂາດການຮັກສາ.

ບຸກຄົນຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ຈັບສັດຊຶ່ງຂາດການຮັກສາ ຫລື ສັດທີ່ປະປ່ອຍ ບຸກຄົນຜູ້ນັ້ນ ຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ເຈົ້າ ຂອງສັດຊາບໃນທັນໃດ ແລະ ສົ່ງສັດຄືນໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວ ຫລື ແຈ້ງໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫລວດ ຫລື ນາຍບ້ານ ຊາບ ພາຍໃນກຳນົດ ສາມມື້ ນັບແຕ່ມື້ທີ່ໄດ້ຈັບສັດນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ.

ຖ້າວ່າເຈົ້າຂອງສັດຫາກຍັງບໍ່ທັນໄດ້ທວງທາວເອົາແລ້ວ ສັດດັ່ງກ່າວກໍຈະມອບໃຫ້ຜູ້ຈັບໄດ້ນັ້ນ ເປັນຜູ້ຮັກສາ, ລ້ຽງເກືອ ແລະ ນຳໃຊ້.

ໃນກໍລະນີທີ່ໄດ້ພົບເຫັນເຈົ້າຂອງສັດພາຍໃນກຳນົດ ຫົກເດືອນ ນັບແຕ່ມື້ທີ່ໄດ້ແຈ້ງເປັນຕົ້ນໄປ ສັດນັ້ນກໍຈະໄດ້ສົ່ງຄືນໃຫ້ເຈົ້າຂອງ ແຕ່ຜູ້ກ່ຽວກໍຕ້ອງທົດແທນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການລ້ຽງເກືອສັດ ແລະ ໃຫ້ ລາງວັນຕາມມາດຕາ 39 ເທິງນີ້.

ຖ້າວ່າຜູ້ຈັບສັດໄດ້ຫາກມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການຮັກສາ ຫລື ລ້ຽງເກືອ ຫລື ມີການເລີ່ມເກີດພະ ຍຸສັດແລ້ວ ຜູ້ຮັກສາອາດຈະຂາຍສັດນັ້ນກໍໄດ້ ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ແຈ້ງ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີຈາກເຈົ້າ ໜ້າທີ່ ຫລື ນາຍບ້ານແລ້ວ ແຕ່ກໍຕ້ອງຮັກສາເງິນທີ່ຂາຍນັ້ນໄວ້ໃຫ້ເຈົ້າຂອງສັດດັ່ງກ່າວ.

ໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ອາດຈະພົບເຫັນເຈົ້າຂອງສັດໄດ້ພາຍໃນກຳນົດ ຫົກເດືອນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຂອງສັດ ກໍຈະເສັງກຳມະສິດກ່ຽວກັບສັດນັ້ນ.

ມາດຕາ 41 : ການພົບພໍ້ວັດຖຸທີ່ມີຄ່າ ຫລື ວັດຖຸບູຮານ.

ວັດຖຸທີ່ມີຄ່າ ມີ: ຄຳ, ເງິນ ຫລື ໂລຫະ, ແຮ່ທາດທີ່ມີຄ່າຊຶ່ງເຊື່ອງຊ້ອນ ຫລື ຝັງໄວ້ຢູ່ໃນດິນ ຫລື ຖືກຊຸກເຊື່ອງໄວ້ດ້ວຍວິທີໃດວິທີໜຶ່ງ ຊຶ່ງບໍ່ອາດຈະກຳນົດໄດ້ວ່າ ບຸກຄົນຜູ້ໃດເປັນເຈົ້າກຳມະສິດ ຫລື ເຈົ້າກຳມະສິດນັ້ນໄດ້ເສັງສິດ ກ່ຽວກັບວັດຖຸທີ່ມີຄ່ານີ້ແລ້ວ ຫລື ບໍ່ອາດຈະອ້າງຕົນວ່າເປັນເຈົ້າກຳມະສິດ ໄດ້. ໃນກໍລະນີນີ້ວັດຖຸທີ່ມີຄ່າດັ່ງກ່າວ ຈະຕົກເປັນກຳມະສິດຂອງລັດ ແລະ ບຸກຄົນທີ່ໄດ້ພົບພໍ້ນັ້ນ ຕ້ອງ ເອົາໄປມອບໃຫ້ອົງການການເງິນ.

ບຸກຄົນທີ່ໄດ້ພົບພໍ້ ແລະ ໄດ້ມອບວັດຖຸທີ່ມີຄ່າ ຫລື ວັດຖຸບູຮານນັ້ນ ມີສິດໄດ້ຮັບລາງວັນ ຫລື ຄ່າ ບຳເນັດ ສິບຫ້າສ່ວນຮ້ອຍ ຂອງມູນຄ່າວັດຖຸທີ່ມີຄ່ານັ້ນ ເວັ້ນເສັງແຕ່ການຄົ້ນພົບ ຫລື ການພົບພໍ້ນັ້ນຫາກ ເປັນໜ້າທີ່ໂດຍກົງຂອງຜູ້ກ່ຽວ.

ມາດຕາ 42 : ການໄດ້ມາເປັນກຳມະສິດ ເນື່ອງຈາກການຄອບຄອງຊັບສິ່ງຂອງ ຂອງບຸກຄົນອື່ນ

ໂດຍຄວາມບໍລິສຸດໃຈ.

ບຸກຄົນຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ຄອບຄອງຊັບສິ່ງຂອງຂອງບຸກຄົນອື່ນໂດຍຄວາມບໍລິສຸດໃຈ ຄືກັນກັບວ່າຕົນເອງເປັນເຈົ້າຂອງຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນເປັນເວລາ ຊາວປີ ຕໍ່ເນື່ອງກັນ ຖ້າຫາກແມ່ນຊັບຄົງທີ່ແລະ ເປັນເວລາຫ້າປີ ຕໍ່ເນື່ອງກັນ ຖ້າຫາກແມ່ນຊັບເຄື່ອນທີ່ແລ້ວ ບຸກຄົນຜູ້ນັ້ນກໍຈະໄດ້ເປັນເຈົ້າກຳມະສິດ ກ່ຽວກັບຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນ. ການຄອບຄອງໂດຍຄວາມບໍລິສຸດໃຈນັ້ນ ສະແດງອອກດ້ວຍການຄອບຄອງຊັບສິ່ງຂອງຢ່າງເປີດເຜີຍ, ຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ສະຫງົບ. ເມື່ອຮອດກຳນົດເວລາດັ່ງກ່າວນີ້ແລ້ວ ບຸກຄົນຜູ້ທີ່ເປັນເຈົ້າກຳມະສິດເດີມ ກ່ຽວກັບຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວ ຈະບໍ່ມີສິດຮ້ອງຟ້ອງເອົາຄືນໄດ້.

ຖ້າວ່າບຸກຄົນຜູ້ນັ້ນຫາກໄດ້ຄອບຄອງຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວ ຍັງບໍ່ທັນຈຸບຕາມກຳນົດເວລາທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນວັກທີ 1 ນີ້ ແຕ່ຜູ້ກ່ຽວພັນໄດ້ມອບຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນໃຫ້ບຸກຄົນອື່ນຄອບຄອງ ໂດຍຄວາມບໍລິສຸດໃຈແລ້ວ ກຳນົດເວລາທີ່ຈະໄດ້ມາເປັນກຳມະສິດນັ້ນ ກໍໃຫ້ນັບແຕ່ມື້ທີ່ບຸກຄົນຜູ້ທຳອິດໄດ້ຄອບຄອງນັ້ນເປັນຕົ້ນມາ, ເມື່ອຮອດກຳນົດເວລາທີ່ໄດ້ກ່າວນີ້ແລ້ວ ບຸກຄົນຜູ້ໃຫມ່ທີ່ຄອບຄອງກໍຈະໄດ້ຮັບກຳມະສິດນັ້ນເລີຍ.

ຊັບສິ່ງຂອງຂອງລັດ ຫລື ລວມຫມູ່ນັ້ນ ຈະບໍ່ຕົກເປັນກຳມະສິດຂອງຜູ້ຄອບຄອງໂດຍຄວາມບໍລິສຸດໃຈແຕ່ຢ່າງໃດ ເຖິງວ່າຈະກາຍກຳນົດເວລາທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນວັກທີ 1 ນີ້ແລ້ວກໍຕາມ.

ມາດຕາ 43 : ການເຫມົາຊື້ຊັບສິ່ງຂອງດ້ວຍຄວາມຈຳເປັນ.

ການເຫມົາຊື້ຊັບສິ່ງຂອງດ້ວຍຄວາມຈຳເປັນ ແມ່ນ ລັດເອົາຊັບສິ່ງຂອງຈາກເຈົ້າກຳມະສິດ ເພື່ອຮັບໃຊ້ຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດ ຫລື ສັງຄົມໂດຍລັດຈະທົດແທນຄ່າຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນໃຫ້ເຈົ້າຂອງຊັບຄືນ.

ການເຫມົາຊື້ຊັບສິ່ງຂອງດ້ວຍຄວາມຈຳເປັນ ຈະເຮັດໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອຫາກມີຄວາມຈຳເປັນ ຫລື ມີສະພາບການຮີບດ່ວນເທົ່ານັ້ນ ເຊັ່ນ ການພັດທະນາ, ການຕ້ານໄພທຳມະຊາດ, ພະຍາດລະບາດ ແລະ ອື່ນໆ.

ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເຫມົາຊື້ດ້ວຍຄວາມຈຳເປັນນັ້ນ ຈະຕ້ອງໄດ້ທົດແທນຄືນພາຍໃນກຳນົດເວລາອັນເຫມາະສົມໂດຍອີງຕາມສະພາບຕົວຈິງ.

ໃນກໍລະນີ ທີ່ມີການເຫມົາຊື້ຊັບສິ່ງຂອງດ້ວຍຄວາມຈຳເປັນໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າກຳມະສິດ ມີສິດຍື່ນຄຳຮ້ອງຕໍ່ອົງການຂັ້ນເທິງຂອງອົງການທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ພະນັກງານຂອງຕົນໄປທຳການເຫມົາຊື້ຊັບສິ່ງຂອງ ແລະ ເຈົ້າກຳມະສິດ ກໍຍັງມີສິດທວງເອົາຊັບສິ່ງຂອງຂອງຕົນຄືນ ພ້ອມທັງຄ່າເສັງຫາຍຕ່າງໆອີກດ້ວຍ.

ມາດຕາ 44 : ການຮີບຊັບສິ່ງຂອງ.

ການຮີບຊັບສິ່ງຂອງ ແມ່ນການເອົາຊັບສິ່ງຂອງທັງຫມົດ ຫລື ສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງ ຊຶ່ງເປັນກຳມະສິດຂອງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ ທີ່ໄດ້ລະເມີດກົດຫມາຍມາເປັນຂອງລັດ ໂດຍບໍ່ມີການທົດແທນ.

ການຮັບຊັບສິ່ງຂອງ ຈະປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອກົດໝາຍຫາກໄດ້ບົ່ງໄວ້ສະເພາະເທົ່ານັ້ນ.

ໃນກໍລະນີ ທີ່ມີການຮັບຊັບສິ່ງຂອງໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງແລ້ວ ຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນ ກໍຈະໄດ້ສົ່ງຄືນໃຫ້ເຈົ້າກຳມະສິດ ແລະ ເຈົ້າກຳມະສິດກໍຍັງມີສິດຮ້ອງຂໍເອົາຄ່າເສັງຫາຍຕື່ມອີກ.

ຊັບສິ່ງຂອງຂອງລັດ ຫລື ລວມຫມູ່ບໍ່ອາດຈະທຳການຮັບໄດ້ເວັ້ນເສັງແຕ່ໃນກໍລະນີທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 8 ແລະ ມາດຕາ 13 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 45 : ການສິ້ນສຸດກຳມະສິດ.

ກຳມະສິດກ່ຽວກັບຊັບສິ່ງຂອງອັນໃດອັນໜຶ່ງຈະສິ້ນສຸດລົງຖ້າວ່າ:

- ເຈົ້າກຳມະສິດຫາກໄດ້ຊື້ຂາດກ່ຽວກັບຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຢ່າງສົມບູນແລ້ວ;

- ຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຫາກໄດ້ສູນຫາຍຍ້ອນເຫດບັງເອີນ ຫລື ເຫດສຸດວິໄສ ເຊັ່ນ: ພ້າຜ່າ, ນໍ້າຖ້ວມ, ແຜ່ນດິນໄຫວ ແລະ ອື່ນໆ;

- ເຈົ້າກຳມະສິດຫາກບໍ່ໄດ້ທວງທາວເອົາຊັບສິ່ງຂອງຂອງຕົນຄືນ ຕາມກຳນົດເວລາຂອງອາຍຸຄວາມໃນການຮ້ອງຟ້ອງ;

- ຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຫາກໄດ້ຮັບເປັນຂອງລັດ ຫລື ຍຶດເພື່ອຂາຍເລຫລັງໃຊ້ຫນີ້ສິນຕາມຄຳຕັດສິນຂອງສານ.

ຫມວດທີ 6

ວ່າດ້ວຍຂອບເຂດຂອງການນຳໃຊ້ກຳມະສິດ

ມາດຕາ 46 : ການນຳໃຊ້ກຳມະສິດ.

ການນຳໃຊ້ກຳມະສິດ ແມ່ນ ການຊົມໃຊ້ພາຫະນະ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເປັນຂອງຕົນ ເພື່ອຕອບສະຫນອງຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານການເປັນຢູ່ ຫລື ຜົນປະໂຫຍດອັນແນ່ນອນທີ່ຕົນຕ້ອງການ ແຕ່ບໍ່ໃຫ້ກໍ່ຄວາມເສັງຫາຍ ຫລື ຂັດກັບສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດ, ສັງຄົມ ຫລື ຂອງບຸກຄົນອື່ນ.

ມາດຕາ 47 : ຂອບເຂດການປຸກສ້າງເຮືອນ ຫລື ການປຸກຕົ້ນໄມ້.

ບຸກຄົນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບສິດປຸກສ້າງເຮືອນ ຫລື ກໍ່ສ້າງອື່ນໆແລ້ວ ນັ້ນບໍ່ມີສິດເຮັດໃຫ້ສາຍຄາເຮືອນຂອງຕົນລີ້ນກາຍໄປຈົນເຮັດໃຫ້ນ້ຳຝົນຕົກລົງໃສ່ ຫລື ກວມເອົາທີ່ດິນ ຫລື ເຮືອນຂອງບຸກຄົນອື່ນທີ່ຢູ່ໃກ້ຄຽງນັ້ນ.

ບຸກຄົນຜູ້ທີ່ໄດ້ປຸກເຮືອນ, ປຸກຕົ້ນໄມ້, ຕົ້ນໄມ້ກິນຫມາກ ຫລື ຕົ້ນໄມ້ເປັນເຄືອ ຫລື ອື່ນໆ ໃນທີ່ດິນຊຶ່ງຕົນມີສິດນຳໃຊ້ນັ້ນບໍ່ໃຫ້ກໍ່ຜົນເສັງຫາຍ ໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຂອງເຮືອນທີ່ຢູ່ໃກ້ຄຽງ ຫລື ກົດຂວາງການສັນຈອນໄປມາ.

ມາດຕາ 48 : ສິດຂອງຜູ້ຖືກເສັງຫາຍຍ້ອນການນຳໃຊ້ກຳມະສິດໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງ.

ຜູ້ຖືກເສັງຫາຍເນື່ອງຈາກສາເຫດທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນວັກທີ 2 ຂອງມາດຕາ 47 ນີ້ອາດຈະຮ້າງຳໄມ້ ຫລື ເຄືອໄມ້ ຫລື ຕັດຮາກໄມ້ທີ່ລ່ວງກາຍເຂົ້າມາໃນທີ່ດິນຕົນກໍໄດ້ ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ເຈົ້າກຳມະສິດນັ້ນຊາບ ເຈັດວັນແລ້ວ ແຕ່ຜູ້ກ່ຽວກ້ຽງເມີນເສີຍຢູ່ ຫລື ຜູ້ຖືກເສັງຫາຍຈະດຳເນີນການປົກປ້ອງສິດຕາມທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນມາດຕາ 63 ແລະ ມາດຕາ 64 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ໄດ້.

ນອກຈາກນີ້ແລ້ວຜູ້ຖືກເສັງຫາຍຍັງມີສິດຮ້ອງຂໍເອົາການໃຊ້ແທນຄ່າເສັງຫາຍນັ້ນອີກດ້ວຍ.

ມາດຕາ 49 : ການອະນຸຍາດໃຫ້ມີທາງຜ່ານ.

ບຸກຄົນຜູ້ໃດທີ່ມີເຮືອນ ຊຶ່ງຖືກປິດລັອມດ້ວຍເຮືອນ ຫລື ທີ່ດິນຊຶ່ງຜູ້ອື່ນມີສິດນຳໃຊ້ ໂດຍບໍ່ມີທາງຜ່ານອອກໄປສູ່ຫົນທາງໄດ້ ບຸກຄົນຜູ້ນັ້ນກໍມີສິດຮ້ອງຂໍທາງຜ່ານຈາກຜູ້ທີ່ມີສິດນຳໃຊ້ທີ່ດິນທີ່ຢູ່ໃກ້ຫົນທາງກວ່າຫມູ່. ຜູ້ທີ່ມີສິດນຳໃຊ້ທີ່ດິນ ຊຶ່ງຖືກຮ້ອງຂໍນັ້ນ ຕ້ອງອະນຸຍາດໃຫ້ທາງຜ່ານ ແຕ່ມີສິດຮ້ອງຂໍເອົາການໃຊ້ແທນຄ່າເສັງຫາຍແກ່ຜົນລະບູກ ຫລື ສິ່ງທີ່ກໍ່ສ້າງຈາກການນຳໃຊ້ທີ່ດິນເປັນທາງຜ່ານນັ້ນຕາມຄວາມເໝາະສົມ.

ໃນກໍລະນີທີ່ມີການເນັ່ງສາຍໄຟຟ້າ, ສາຍໂທລະສັບ ຫລື ຊຸດຮ່ອງນ້ຳ, ວາງທໍ່ນ້ຳ, ທໍ່ນ້ຳປະປາ ຜ່ານທີ່ດິນຂອງຜູ້ທີ່ມີສິດນຳໃຊ້ບຸກຄົນໃດບຸກຄົນໜຶ່ງ ຊຶ່ງພາໃຫ້ຕົ້ນໄມ້ ຫລື ຜົນລະບູກຕ່າງໆຂອງຜູ້ກ່ຽວໄດ້ຖືກທຳລາຍ ຫລື ພາໃຫ້ມີຄວາມເສັງຫາຍອື່ນໆແລ້ວ ບຸກຄົນຜູ້ນັ້ນກໍອາດຈະຂໍເອົາຄ່າເສັງຫາຍທີ່ເນື່ອງມາຈາກການກະທຳນັ້ນກໍໄດ້. ຖ້າວ່າຜູ້ທີ່ມີສິດນຳໃຊ້ທີ່ດິນຫາກໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດນຳແລ້ວ ກໍຈະບໍ່ໃຫ້ຄິດໄລ່ຄ່າເສັງຫາຍນັ້ນອີກ.

ມາດຕາ 50 : ການອະນຸຍາດໃຫ້ນຳຮ່ອງໂທລະຜ່ານ.

ບຸກຄົນຜູ້ໃດທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນ ໃນການເປັ່ງນຳຮ່ອງອອກຈາກດິນບ້ານທີ່ຕົນຢູ່ ກໍມີສິດຮ້ອງຂໍຮ່ອງເປັ່ງນຳຜ່ານດິນບ້ານຂອງຜູ້ທີ່ຢູ່ລຸ່ມຖັດຕົນ ຫລື ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃກ້ຄອງນ້ຳ. ຜູ້ທີ່ຖືກຮ້ອງຂໍກໍຕ້ອງອະນຸຍາດໃຫ້ຮ່ອງເປັ່ງນຳ ແຕ່ມີສິດຮ້ອງຂໍເອົາຄ່າເສັງຫາຍແກ່ຜົນລະບູກ ຫລື ສິ່ງທີ່ປຸກສ້າງຈາກການຮ່ອງເປັ່ງນຳນັ້ນ. ຜູ້ຮ້ອງຂໍຮ່ອງເປັ່ງນຳຕ້ອງຮັກສາອະນາໄມ ແລະ ສະພາບຂອງ ຮ່ອງນຳໃຫ້ເໝາະສົມ.

ມາດຕາ 51 : ສິດຂອງຜູ້ຮັກສາເຄື່ອງປູກຂອງຝັງ.

ຜູ້ຮັກສາດິນບ້ານ ຫລື ດິນສວນມີສິດນຳໃຊ້ຜົນລະບູກຕາມການຕົກລົງ ກັນກັບເຈົ້າຂອງບ້ານ ຫລື ເຈົ້າຂອງສວນ.

ມາດຕາ 52 : ພັນທະຂອງຜູ້ຮັກສາດິນບ້ານ ຫລື ດິນສວນ.

ຜູ້ຮັກສາດິນບ້ານ ຫລື ດິນສວນມີພັນທະປົກປັກຮັກສາ ຫລື ປົວລະບັດເຄື່ອງປູກຂອງຝັງທີ່ມີໃນດິນດັ່ງກ່າວຢ່າງເໝາະສົມ.

ຖ້າວ່າເຄື່ອງປູກຂອງຝັງຫາກຫ່ຽວແຫ້ງ ຫລື ຕາຍໄປຜູ້ຮັກສາຕ້ອງຮັບຜິດຊອບໃຊ້ແທນຄ່າເສັງ ຫາຍໃຫ້ເຈົ້າຂອງບ້ານ ຫລື ເຈົ້າຂອງສວນ ເວັ້ນເສັງແຕ່ການເສັງຫາຍນັ້ນຫາກບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຍ້ອນຄວາມ ຜິດຂອງຜູ້ກ່ຽວ.

ຖ້າວ່າຜູ້ຮັກສານັ້ນຫາກໄດ້ນຳໃຊ້ຜົນລະປູກເກີນຂອບເຂດທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນແລ້ວ ຜູ້ກ່ຽວກໍຈະໄດ້ ໃຊ້ແທນຄືນໃຫ້ເຈົ້າຂອງບ້ານ ຫລື ເຈົ້າຂອງສວນ. ໃນກໍລະນີນີ້ເຈົ້າຂອງບ້ານ ຫລື ເຈົ້າຂອງສວນນັ້ນ ອາດຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວນຳໃຊ້ຜົນລະປູກຕໍ່ໄປອີກກໍໄດ້.

ມາດຕາ 53 : ສິດຂອງເຈົ້າຂອງບ້ານ ຫລື ເຈົ້າຂອງສວນ.

ເຈົ້າຂອງບ້ານ ຫລື ເຈົ້າຂອງສວນ ຈະລ້ອມຮົ່ວບ້ານ ຫລື ສວນຂອງຕົນກໍໄດ້ ແຕ່ການລ້ອມ ຮົ່ວນັ້ນບໍ່ໃຫ້ເປັນອຸປະສັກຕໍ່ການສັນຈອນ ບົນຖະໜົນຫົນທາງ ຫລື ກົດຂວາງທາງທີ່ເຄີຍທຽວໄປມາ ຜ່ານດິນຕອນດັ່ງກ່າວກ່ອນແລ້ວ ຫລື ລ່ວງເຂດແດນດິນທີ່ຢູ່ໃກ້ຄຽງນັ້ນ.

ມາດຕາ 54 : ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງເຈົ້າຂອງບ້ານ ຫລື ເຈົ້າຂອງສວນ.

ໃນເມື່ອຜູ້ຮັກສາຫາກຮູ້ວ່າເຄື່ອງປູກຂອງຝັງ ໃນທີ່ດິນທີ່ຕົນຮັກສານັ້ນ ຈະຕົກຢູ່ໃນໄພອັນຕະ ລາຍເຊັ່ນ ຍ້ອນລ້ອມຮົ່ວບໍ່ດີ ຫລື ສັດຕູພືດທຳລາຍ ແລະ ອື່ນໆ ແລະ ໄດ້ສະເໜີໃຫ້—ເຈົ້າຂອງບ້ານ ຫລື ເຈົ້າຂອງສວນຊາບແລ້ວ ແຕ່ຜູ້ກ່ຽວກໍຍັງເມີນເສີຍຢູ່ ໃນກໍລະນີນີ້ ການເສັງຫາຍທຸກຢ່າງທີ່ເກີດຂຶ້ນກໍ ແມ່ນໃຫ້ເຈົ້າຂອງບ້ານ ຫລື ເຈົ້າຂອງສວນເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບເອົາເອງ. ຖ້າວ່າຜູ້ຮັກສາຫາກໄດ້ນຳໃຊ້ຊັບ ຂອງຕົນໃນການສະກັດກັ້ນການເສັງຫາຍນັ້ນ ເຈົ້າຂອງບ້ານ ຫລື ເຈົ້າຂອງສວນກໍຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ແທນຄ່າໃຊ້ ຈ່າຍໃຫ້ຜູ້ຮັກສາ.

ມາດຕາ 55 : ການຮັບຮູ້ສິດນຳໃຊ້ທີ່ດິນເປົ່າຫວ່າງ ແລະ ທີ່ດິນປ່າໄມ້ທີ່ຊຸດໂຊມ.

ລັດຮັບຮູ້ສິດນຳໃຊ້ຂອງບຸກຄົນ ຫລື ສະຫະກອນ ຫລື ອົງການຈັດຕັ້ງລວມຫມູ່ອື່ນໆ ທີ່ໄດ້ມີ ຄວາມສະໝັກໃຈ ຢາກນຳໃຊ້ທີ່ດິນເປົ່າຫວ່າງ ຫລື ທີ່ດິນປ່າໄມ້ທີ່ຊຸດໂຊມ ເພື່ອຟື້ນຟູບູລະນະ ແລະ ປູກ ຂະຫຍາຍປ່າໄມ້ໃຫ້ເປັນດົງ ຫລື ທຳການປູກຝັງ, ລ້ຽງສັດດ້ວຍທຶນຂອງຕົນເອງ.

ຫມວດທີ 7

ວ່າດ້ວຍການປົກປ້ອງກຳມະສິດ

ມາດຕາ 56 : ການປົກປ້ອງກຳມະສິດ.

ການປົກປ້ອງກຳມະສິດ ແມ່ນການນຳໃຊ້ມາດຕະການທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນກົດຫມາຍຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ໄດ້ ລະເມີດສິດກ່ຽວກັບກຳມະສິດຂອງບຸກຄົນອື່ນເພື່ອຟື້ນຟູສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດທີ່ໄດ້ຖືກລະເມີດນັ້ນຄືນ ໃຫ້ເຈົ້າກຳມະສິດ.

ມາດຕາ 57 : ການຮ້ອງຟ້ອງເພື່ອທວງເອົາຊັບສິ່ງຂອງຄົນ.

ໃນເມື່ອສິດກ່ຽວກັບຊັບສິ່ງຂອງ ຂອງເຈົ້າກຳມະສິດຫາກໄດ້ຖືກລະເມີດໂດຍບຸກຄົນອື່ນທີ່ພວມ ຄອບຄອງຢ່າງຜິດກົດຫມາຍຢູ່ນັ້ນ ຜູ້ກ່ຽວກຳມິສິດຮ້ອງຟ້ອງ ເພື່ອທວງເອົາຊັບສິ່ງຂອງຈາກບຸກຄົນນັ້ນຄືນ ໄດ້.

ຜູ້ຄອບຄອງຢ່າງຜິດກົດຫມາຍ ແມ່ນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ລະເມີດຂໍ້ກຳນົດຂອງກົດຫມາຍເພື່ອຄອບຄອງຊັບ ສິ່ງຂອງ ຂອງບຸກຄົນອື່ນ ຫລື ແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຊັບສິ່ງຂອງຈາກຜູ້ທີ່ບໍ່ມີສິດມອບຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນໃຫ້ແກ່ ຕົນ.

ມາດຕາ 58 : ຜູ້ຄອບຄອງຊັບສິ່ງຂອງຢ່າງຜິດກົດຫມາຍ ໂດຍຄວາມບໍລິສຸດໃຈ.

ຜູ້ຄອບຄອງຊັບສິ່ງຂອງຢ່າງຜິດກົດຫມາຍໂດຍຄວາມບໍລິສຸດໃຈ ແມ່ນບຸກຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ ແລະ ບໍ່ ອາດຈະຮູ້ໄດ້ວ່າຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຕົນຄອບຄອງນັ້ນຍັງເປັນກຳມະສິດຂອງບຸກຄົນອື່ນຢູ່.

ໃນກໍລະນີນີ້ ຖ້າວ່າເຈົ້າກຳມະສິດເດີມຫາກໄດ້ທວງເອົາຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຄືນ ຜູ້ຄອບຄອງຕ້ອງໄດ້ ສົ່ງຄືນໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວ ແຕ່ເຈົ້າກຳມະສິດເດີມຕ້ອງທົດແທນຕາມມູນຄ່າຂອງຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄອບຄອງ. ເຈົ້າກຳມະສິດເດີມກໍມີສິດຮ້ອງຂໍເອົາການໃຊ້ແທນຄ່າເສັງຫາຍຈາກຜູ້ທີ່ໄດ້ມອບຊັບສິ່ງຂອງໂດຍບໍ່ມີສິດ ນັ້ນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຄອບຄອງຫາກໄດ້ຮັບຊັບສິ່ງຂອງດ້ວຍການມອບ ຫລື ການສືບທອດມູນມໍຣະດົກ ນັ້ນ ຈະບໍ່ມີການທົດແທນມູນຄ່າຂອງຊັບສິ່ງກ່າວ ຫລື ໃຊ້ແທນຄ່າເສັງຫາຍແຕ່ຢ່າງໃດ.

ມາດຕາ 59 : ຜູ້ຄອບຄອງຊັບສິ່ງຂອງຢ່າງຜິດກົດຫມາຍໂດຍບໍ່ມີຄວາມບໍລິສຸດໃຈ.

ຜູ້ຄອບຄອງຊັບສິ່ງຂອງຢ່າງຜິດກົດຫມາຍໂດຍບໍ່ມີຄວາມບໍລິສຸດໃຈ ແມ່ນ ບຸກຄົນທີ່ຮູ້ ຫລື ອາດ ຈະຮູ້ໄດ້ວ່າຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຕົນຄອບຄອງນັ້ນຍັງເປັນກຳມະສິດຂອງບຸກຄົນອື່ນຢູ່. ໃນກໍລະນີນີ້ຊັບສິ່ງຂອງ ທັງຫມົດນັ້ນຕ້ອງໄດ້ຍຶດຈາກຜູ້ຄອບຄອງແລ້ວ ສົ່ງໃຫ້ເຈົ້າກຳມະສິດຄືນ. ຜູ້ຄອບຄອງຈະຕໍ່ວ່າເອົາການ ໃຊ້ແທນຄ່າເສັງຫາຍຈາກຜູ້ທີ່ໄດ້ມອບຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ຕົນ ໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງນັ້ນກໍໄດ້ ແຕ່ບໍ່ມີສິດຮ້ອງຟ້ອງຕໍ່ ສານ.

ມາດຕາ 60 : ໝາກຜົນ ແລະ ລາຍໄດ້ຈາກຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຄອບຄອງຢ່າງຜິດກົດຫມາຍ.

ໝາກຜົນ ຫລື ລາຍໄດ້ທີ່ເກີດຈາກຊັບສິ່ງຂອງ ຊຶ່ງຢູ່ໃນການຄອບຄອງຂອງບຸກຄົນໃດບຸກຄົນ ຫນຶ່ງຢ່າງຜິດກົດຫມາຍ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມບໍລິສຸດໃຈຈະໄດ້ສົ່ງຄືນໃຫ້ເຈົ້າກຳມະສິດທັງຫມົດ. ໃນກໍລະນີທີ່ ຜູ້ກ່ຽວຫາກໄດ້ເອົາໝາກຜົນ ຫລື ລາຍໄດ້ນັ້ນໄປນຳໃຊ້, ຂາຍ ແລະ ອື່ນໆ ຜູ້ກ່ຽວກໍຈະໄດ້ໃຊ້ແທນຄ່າ ເສັງຫາຍ ຫລື ມູນຄ່າຂອງໝາກຜົນ ຫລື ລາຍໄດ້ນັ້ນໃຫ້ເຈົ້າກຳມະສິດ.

ສ່ວນຜູ້ຄອບຄອງຊັບສິ່ງຂອງຢ່າງຜິດກົດຫມາຍ ໂດຍຄວາມບໍລິສຸດໃຈ ຈະບໍ່ໄດ້ສົ່ງໝາກຜົນ ຫລື ລາຍໄດ້ທີ່ເກີດຈາກຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນ ໃຫ້ເຈົ້າກຳມະສິດແຕ່ຢ່າງໃດ ຕາມທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນມາດຕາ 58

ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 61 : ການທີ່ເຮັດໃຫ້ສະພາບຂອງຊັບສິ່ງຂອງ ທີ່ຄອບຄອງຢ່າງຜິດກົດໝາຍດີຂຶ້ນ.

ບຸກຄົນຜູ້ໃດຫາກໄດ້ຄອບຄອງຊັບສິ່ງຂອງຢ່າງຜິດກົດໝາຍໂດຍຄວາມບໍລິສຸດໃຈ ບຸກຄົນຜູ້ນັ້ນ ມີສິດຮັບເອົາສິ່ງທີ່ຕົນໄດ້ເຮັດໃຫ້ດີຂຶ້ນນັ້ນໄວ້ ຖ້າວ່າການຕັດແຍກສິ່ງທີ່ເຮັດຂຶ້ນໃຫມ່ນັ້ນຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ຊັບສິ່ງຂອງເດີມເສັຽຫາຍ ຫລື ເປ່ເພໃນເວລາຕັດແຍກອອກຈາກກັນ. ຖ້າວ່າຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເຮັດຂຶ້ນໃຫມ່ນັ້ນຫາກບໍ່ສາມາດຕັດແຍກອອກຈາກຊັບສິ່ງຂອງເດີມໄດ້ແລ້ວ ຜູ້ຄອບຄອງຢ່າງຜິດກົດໝາຍໂດຍຄວາມບໍລິສຸດໃຈນັ້ນ ກໍ່ມີສິດທວງເອົາການໃຊ້ແທນຄ່າເສັຽຫາຍ ສະເພາະແຕ່ສ່ວນທີ່ຕົນໄດ້ເຮັດດີຂຶ້ນນັ້ນຈາກເຈົ້າກຳມະສິດ ແຕ່ບໍ່ໃຫ້ເກີນມູນຄ່າຂອງຊັບສິ່ງຂອງເດີມ.

ສ່ວນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄອບຄອງຊັບສິ່ງຂອງຢ່າງຜິດກົດໝາຍ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມບໍລິສຸດໃຈ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ດີຂຶ້ນນັ້ນກໍ່ຈະຕົກເປັນຂອງເຈົ້າກຳມະສິດເດີມ ໂດຍບໍ່ມີການທົດແທນແຕ່ຢ່າງໃດ ຕາມທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນມາດຕາ 59 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 62 : ການຮ້ອງຟ້ອງເພື່ອໃຫ້ຮັບຮູ້ສິດກ່ຽວກັບກຳມະສິດ.

ໃນເມື່ອຫາກມີບຸກຄົນໃດບຸກຄົນໜຶ່ງໄດ້ໂຕ້ແຍ້ງເອົາສິດກ່ຽວກັບຊັບສິ່ງຂອງຂອງຕົນແລ້ວ ເຖິງວ່າສິດຄອບຄອງຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຖືກລະເມີດກໍ່ຕາມ ເຈົ້າກຳມະສິດກໍ່ມີສິດຮ້ອງຟ້ອງຕໍ່ສານ ເພື່ອໃຫ້ຮັບຮູ້ສິດກ່ຽວກັບຊັບສິ່ງຂອງ ຂອງຕົນນັ້ນ.

ມາດຕາ 63 : ການຮ້ອງຟ້ອງເພື່ອທວງໃຫ້ຢຸດເຊົາການກົດຂວາງ ຫລື ອຸບປະສັກ.

ໃນເມື່ອຫາກມີບຸກຄົນໃດບຸກຄົນໜຶ່ງ ໄດ້ກໍ່ການກົດຂວາງ ຫລື ສ້າງ ອຸບປະສັກຕໍ່ການນຳໃຊ້, ໄດ້ຮັບໝາກຜົນ ຫລື ຊື່ຂາດກ່ຽວກັບຊັບສິ່ງຂອງ ຂອງຕົນ ເຖິງວ່າສິດຄອບຄອງຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຖືກລະເມີດກໍ່ຕາມ ເຈົ້າກຳມະສິດ ກໍ່ມີສິດຮ້ອງຟ້ອງ ເພື່ອທວງໃຫ້ບຸກຄົນນັ້ນຢຸດເຊົາການກົດຂວາງ ຫລື ລົບລ້າງອຸບປະສັກນັ້ນກໍ່ໄດ້.

ມາດຕາ 64 : ການຮ້ອງຟ້ອງເພື່ອຂໍເອົາການໃຊ້ແທນຄ່າເສັຽຫາຍ.

ໃນເມື່ອບຸກຄົນໃດບຸກຄົນໜຶ່ງຫາກໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊັບສິ່ງຂອງ ຂອງບຸກຄົນອື່ນເປ່ເພ ຫລື ເສັຽຫາຍແລ້ວ ເຈົ້າຂອງຊັບສິດຮ້ອງຟ້ອງຕໍ່ສານ ເພື່ອຂໍເອົາການໃຊ້ແທນຄ່າເສັຽຫາຍຈາກຜູ້ກໍ່ຄວາມເສັຽຫາຍນັ້ນ.

ມາດຕາ 65 : ການຮ້ອງຟ້ອງເພື່ອຂໍເອົາການໃຊ້ແທນຄ່າເສັຽຫາຍ ເນື່ອງຈາກການນຳໃຊ້ນ້ຳຫ້ວຍ, ນ້ຳໜອງຄອງບຶງ ຫລື ເໝືອງຝາຍ.

ຜູ້ທີ່ມີສິດນຳໃຊ້ທີ່ດິນ ຊຶ່ງເຄື່ອງປູກຂອງຝັງ ຫລື ເຂົ້ານາຕາກ້າຂອງຕົນໄດ້ຮັບຄວາມເສັຽຫາຍເນື່ອງຈາກບຸກຄົນອື່ນໄດ້ເປັ່ງນ້ຳຫ້ວຍ, ນ້ຳໜອງຄອງບຶງ ຫລື ເໝືອງຝາຍມາຖ້ວມ ຫລື ໄດ້ຖືມ ຫລື ຕັ້ນ

ນ້ຳດັ່ງກ່າວບໍ່ໃຫ້ໄຫລລົງມາ ແລ້ວເຮັດໃຫ້ຜົນລະບູກຕ່າງໆຖືກເສັງຫາຍ ຫລື ບໍ່ໄດ້ນຳໃຊ້ນ້ຳນັ້ນເປັນປົກກະຕິ ກໍມີສິດຮ້ອງຟ້ອງໃຫ້ຢຸດເຊົາການກະທຳນັ້ນ ພ້ອມທັງຮ້ອງຂໍເອົາການໃຊ້ແທນຄ່າເສັງຫາຍຈາກຜູ້ທີ່ເບິ່ງ ຫລື ຖົມ ຫລື ຕັນນ້ຳ.

ມາດຕາ 66 : ການຮ້ອງຟ້ອງເອົາຊັບສິ່ງຂອງທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ບຸກຄົນອື່ນຄອບຄອງ.

ໃນເມື່ອເຈົ້າກຳມະສິດໄດ້ມອບຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ບຸກຄົນໃດບຸກຄົນໜຶ່ງຮັກສາ, ເຊົ່າ ຫລື ນຳໃຊ້ ແລະ ອື່ນໆແລ້ວ ຫາກບຸກຄົນເຫລົ່ານີ້ບໍ່ຍອມສິ່ງຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວຄືນໃຫ້ເຈົ້າກຳມະສິດ ຜູ້ກ່ຽວມີສິດຮ້ອງຟ້ອງ ເອົາຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຄືນ. ໃນກໍລະນີທີ່ຊັບສິ່ງຂອງຫາກຖືກເສັງຫາຍ ຫລື ເປ່ເພຍ້ອນຄວາມຜິດຂອງຜູ້ຄອບຄອງແລ້ວ ຜູ້ກ່ຽວຍັງຈະຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ແທນຄ່າເສັງຫາຍອີກດ້ວຍ ເວັ້ນເສັງແຕ່ສັນຍາຫາກໄດ້ກຳນົດໄວ້ຢ່າງອື່ນ.

ມາດຕາ 67 : ການທີ່ໄດ້ຊັບສິ່ງຂອງມາໂດຍບໍ່ມີພື້ນຖານຖືກຕ້ອງ.

ບຸກຄົນຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ຊັບສິ່ງຂອງຂອງບຸກຄົນອື່ນມາໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນແລ້ວ ບຸກຄົນຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງສິ່ງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ໄດ້ມານັ້ນຄືນໃຫ້ເຈົ້າກຳມະສິດເດີມ.

ມາດຕາ 68 : ການປົກປ້ອງສິດຂອງຜູ້ຄອບຄອງຊັບສິ່ງຂອງ ຊຶ່ງຕົນບໍ່ແມ່ນເຈົ້າກຳມະສິດ.

ຜູ້ຄອບຄອງຊັບສິ່ງຂອງ ຊຶ່ງຕົນບໍ່ແມ່ນເຈົ້າກຳມະສິດ ເຊັ່ນ ຜູ້ເຊົ່າ, ຜູ້ຮັກສາ, ຜູ້ຢືມ ກໍມີສິດຮ້ອງຟ້ອງເຊັ່ນດຽວກັນກັບ ເຈົ້າກຳມະສິດ ເພື່ອທວງເອົາຊັບສິ່ງຂອງຄືນ ແລະ ເພື່ອທວງໃຫ້ຢຸດເຊົາການກົດຂວາງ ຫລື ລົບລ້າງອຸປະສັກຕາມທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນມາດຕາ 57 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 27 ມິຖຸນາ 1990
ປະທານສະພາປະຊາຊົນສູງສຸດ